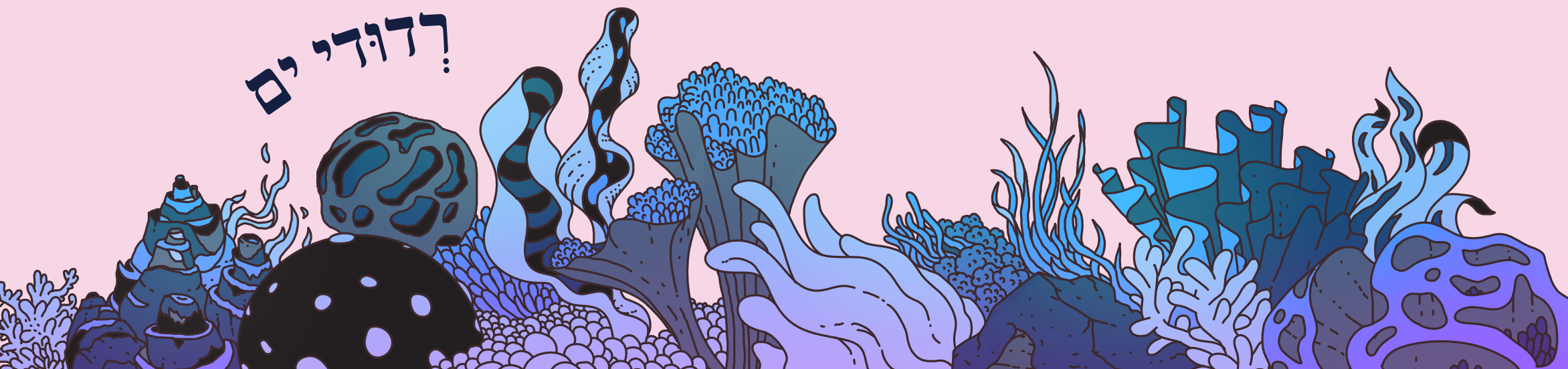

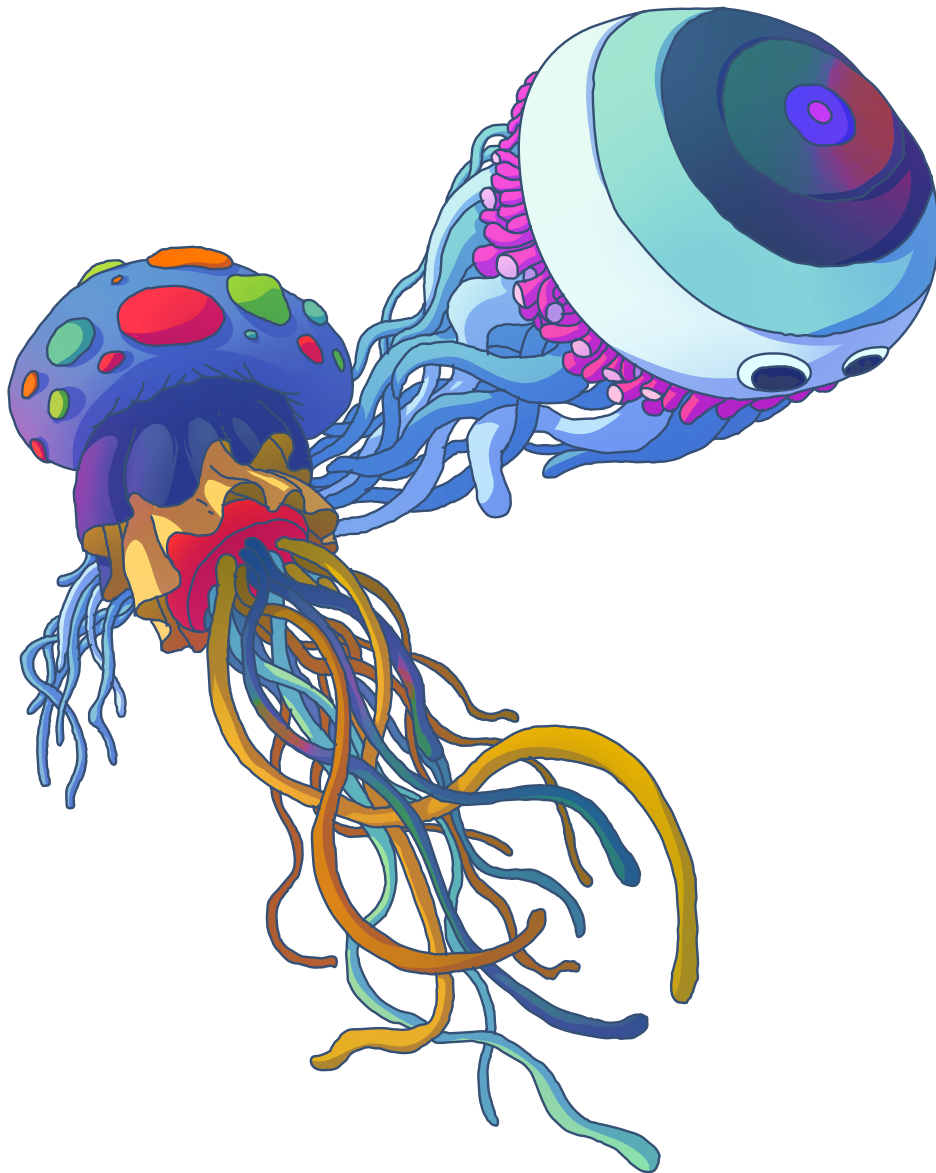
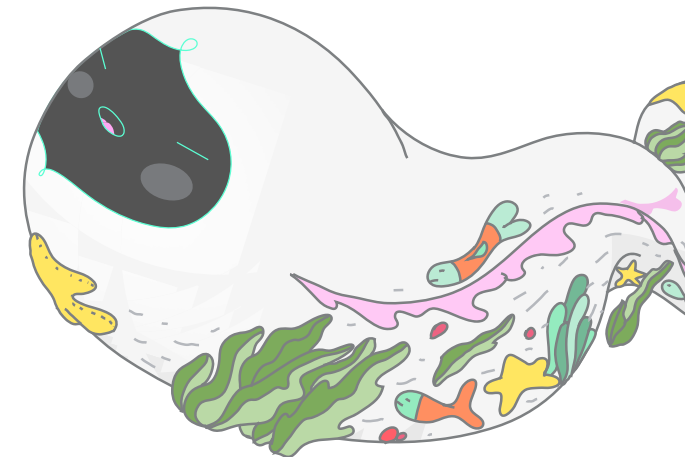
רדודי ים

בסיומה של כל רחצה באמבטיה, כשהמים מסתחררים ויורדים מטה, תמיד מסקרן אותי לגלות לאן הם זורמים מפה.

אז לילה אחד חלמתי שגלשתי דרך חור הניקוז, הגעתי לעולם כמו אגם בתוך ים. שם, הרי געש שטו בסירופ ענן, פלנקטונים קפצו על מדוזות-טרמפולינה, עפיפוני חתוליים טסו לגובה, והיו עוד יצורים: מכירים דג ניקוי שנדבק לזוגית אֶקְוֶרִיוס? כזה, רק עם שני חיוכים בכל קצה, צלופחים בפיג'מה, ומפלצת מים סקרנית ששאלה אותי – "מַאֵין הגעת?" (היא השפריצה קשתות, זה היה לעניין!)

משכתי בכתפיים, כי זו התשובה הרגילה שלי להמון מצבים בחיים, אבל היא לא הרפתה. הצבעתי לכיוון שחשבתי שהוא מעלה ואמרתי, "משם".

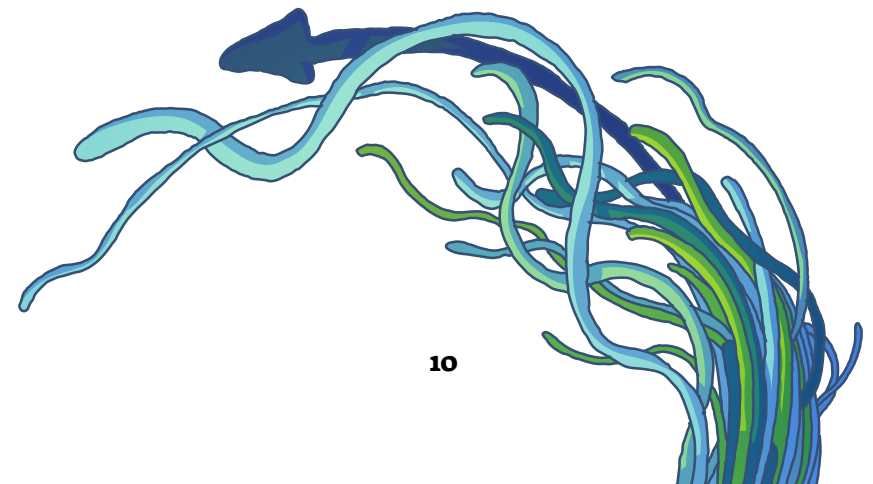

היא שתקה. וגם אני. החלפנו כמה מבטים חשדניים. היצורים הקיפו אותנו בינתיים, ואנחנו המשכנו בקרב עיניים. כולם עצרו את נשימתם, יללת זאב-ים הדדה ממרחק, אצות התגלגלו וחלפו על פנינו, משק סנפירים נשמע מעלינו. כעבור דקות ארוכות היא הודתה שאין לה בכלל מושג מה זה "שם".

כולנו צחקנו, ואני סיפרתי על העולם שלמעלה – כמה הוא מואר ויבש, ויש בו עצים ובתים וביצת עין. נכון, מכל הדברים שבעולם היה טיפשי להזכיר "ביצת עין", במיוחד שלא אכלתי כזו יותר משנתיים, אבל אין לי שליטה על כל דבר בחלום. היצורים התלחשו והתווכחו, ולבסוף שאלו:

"מה זה מואר?"

ענית: "כמו דג חשמל שעובר לידכם, אבל הרבה יותר זוהר".

"ומה זה יבש?"

הסברתי: "כמו עיניים שמפסיקות לבכות, אבל קצת פחות".

"מי בוכה?" השוויצה המפלצת.

"אני, לפעמים", פלטתי באי-חשק.

"אצלנו זה אסור", נבהלו היצורים, "אנחנו רדודים, אם נבכה, נטבע כולנו בעמוקים".

"אם ככה אל תספרו לי סיפורים עצובים".

הרגשתי שאמרתי משהו שנון, אבל חוץ מדג מסור שחיך בפה מלא פנינים, לא נראה שהם הבחינו בברק.

כל אחד רצה לספר לי איך הוא הגיע לכאן: למלפפונים נמאס לשתוק באוקיינוס השקט, הקיפודנית ברחה מהאוקיינוס הקודי ("הודי", תיקנתי בעדינות, אבל היא התנפחה ואמרה "לבריאות"), היצור כפול-חיוך התייבש במלח האטלנטי, הצב הפסיד את הבית בים הכספי, צלופחית לא רצתה ללכת לתיכון, וטריטון התעייף מהים השחור. "בקיצור, כאן לא מלוח, לא מתוק, לא שקט, לא רועש, לא שחור לא לבן", התגאו כולם.

אחר כך הם שאלו אותי עוד שאלות, ובמיוחד התעניינו למה יש לי אלמוגים בכל אחד מהסנפירים, הסברתי שאלו אצבעות ובעולם שלמעלה הן חשובות, "במיוחד כשעליי לנגן בפסנתר". כל היצורים הסתכלו עליי בתדהמה. טוב, כולם נמצאים לי בראש ויודעים בדיוק כמוני שמעולם לא פסנתרתי. הנה, תיקנתי: "מחר קבעו לי שיעור ראשון בשעה שש". בחלום ניסיתי לחשוב אם זה נכון, ונזכרתי שבבית הספר המליצו לי ללכת לחוג שיעזור לשמיעה ולריכוז. היצורים בוודאי יודעים שזו אמת, ושאפילו קצת מלחיץ אותי ללמוד לנגן.

בזמן הזה תמנונים מתחו זרועות, קיפודיים הסתדרו עליהן כתווים בשורות, דגיטרה חשמלית, כריש פטיש, כוכביים וקסילופוני צדפות – כולם זייפו בקולי קולות.

"כדאי לך להצטרף אלינו, הכל פה נהדר",

הציע שפמנון קטן עם זקן.

זה נשמע נחמד, חשבתי לעצמי, אפילו נחמד מאוד, אבל זה

היה לפני שגיליתי כמה הם חסרי כישרון.

עלה בי רעיון מוצלח, שאחזור אליהם כשאדע לנגן, וככה נוכל להתאמן כלהקה: "אולי נצא לסיבוב הופעות", ניסיתי להלהיב (כבר דמיינתי צדפות פורצות במחיאות מים סוערות).

"לא הבנת! התפלצה המפלצת, אנחנו יודעים לנגן, וגם

לצייר ולכתוב, אבל אנחנו לא עושים דברים ממש מרגשים שעלולים לגרום לנו לדמעות".

גורי המפלצת יצאו מהקונכייה והסכימו עם כל מילה.

כולם אמרו שדמעות עלבון או שמחה – מסוכנות באותה

המידה. המוזיקה חזרה על עצמה שוב ושוב, פתאום שמתי

לב שנהיה לי עצוב. ידעתי שאצלי זה מגיע עם דמעות, ולא

רציתי להחריב עולמות, אז הסברתי שאם הם רוצים להישאר ברדודים, כדאי שניפרד כידידים.

הם הופתעו כמובן, ואילו אני רציתי לומר משהו חכם, אבל רגע

לפני שהתעוררתי, כל מה שיצא לי מהפה היה – "התנדגתי".